

Arrest

nr. 270 136 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. COOLEMAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 januari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 februari 2019 om internationale bescherming. Op 19 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 16 april 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 22 december 2020 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en dient de volgende dag een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij op 8 april 2021 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, neemt de commissaris-generaal op 17 juni 2021 een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van een dorpje aan de rand van de stad Mitharlam, in de provincie Laghman. U woonde hier uw hele leven, behalve gedurende de periode dat u in Kabul studeerde in 1392.

U verklaart dat uw vader overleed toen u 12 jaar oud was, waarna uw moeder hertrouwde met iemand die u niet kent en u en uw broer achterliet. Naderhand stond u zelf in voor het onderhoud van uw (gehandicapte) broer door in het dorp te werken, terwijl u ook naar school bleef gaan, waarbij u soms geholpen werd door de dorpingen. Daarop ging u in 1392 naar de politieacademie van Kabul, waar u vijf maanden later afstudeerde. Daarna werd u ingedeeld bij de human resources van de politie van Mitharlam. U werkte hier op kantoor voor enkele jaren, tot er een bevel kwam van hogerhand dat er tijdelijke checkpoints rondom de stad zouden worden opgericht om de veiligheidssituatie te proberen verbeteren.

U werd op een bepaald moment toegewezen aan een checkpost nabij Chelmataj, op de weg naar het Alingar district. Rond middernacht verloren jullie evenwel de verbinding met het hoofdkwartier, en twee uur later begon er een talibanaanval tegen de checkpost. Tijdens het gevecht doodde u een talib die probeerde binnen te dringen in de post, vooraleer u zich terug trok naar een nabijgelegen moskee. Twee van uw collega's werden evenwel gegijzeld door de taliban, en u kreeg naderhand de boodschap dat u zichzelf moest overhandigen aan hen in ruil voor de twee anderen. Uw oversten weigerden evenwel, en na het verstrijken van een deadline werden de gijzelaars gedood. Daarop begon u bedreigingen te ontvangen van de familie van de gijzelaars, die u hun dood kwalijk namen. Omdat deze familieleden functies hadden binnen de overheid waande u zich niet veilig, en besloot een aantal maanden later om verlof aan te vragen en op de loop te gaan.

U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa, en kwam na een reis van ongeveer een maand aan in Griekenland in augustus 2018. Daar verbleef u een half jaar, voorleer u doorreisde naar België. U kwam hier aan op 3 januari 2019, en vroeg ook internationale bescherming aan op 12 februari 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een politiebadge, een Afghaans rijbewijs, een Kabulbankkaart, een opleidingscertificaat, en kopieën van een werkschema, incidentenrapport, verlofaanvraag, en foto's, alsook de enveloppe waarmee deze zaken u werden toegestuurd. Uw advocaat stuurde ook nog een brief met opmerkingen na.

Op 21 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de door u voorgehouden problemen, en omdat u het door uw gebrek aan medewerking onmogelijk maakte om te beoordelen of u over een redelijk vestigingsalternatief beschikte. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar deze werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met haar arrest van 16 april 2020.

Na uw negatieve beslissing verbleef u zo'n half jaar in Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming deed, waarop u werd teruggestuurd naar België op 22 december 2020. Hier deed u een tweede verzoek om internationale bescherming op 23 december 2020. U verwijst bij uw tweede verzoek terug naar uw eerder aangehaalde problemen, en voegt toe dat u ondertussen ook gezocht zou worden door de Afghaanse overheid omwille van desertie. U legt een taskara voor, en kopieën van brieven omtrent het onderzoek naar de dreigingen tegen u en uw desertie.

Uit het opvragen van uw gegevens in de Eurodac-database op 29 januari 2021 blijkt dat u op 19 mei 2020 internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk een markering in de Eurodac database opgevraagd dd. 29 januari 2021, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Hoewel uit de Eurodac Search Result, in samenlezing met de verklarende nota opgesteld door Cedoca, waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, op zich inderdaad niet kan worden afgeleid welk type internationale bescherming u in Griekenland verleend werd (d.i. vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming), kan niettemin genoegzaam worden aangenomen dat u internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland (wat door u op zich niet wordt betwist) en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de énige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de nietontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissarisgeneraal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve géénszins van doorslaggevend belang.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (CGVS p. 3, 4), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 29 januari 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, (een) ander(e) verzoek(en) om internationale bescherming werd (en) ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 24 augustus 2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidsta(a)t(en) in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – met name moeilijke omstandigheden in een opvangkamp op een eiland en in de illegaliteit in Athene, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context nog voor het verlenen van internationale bescherming. Bijgevolg is deze situatie

niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Wat betreft de omstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, beperkt u zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Er is daarentegen enkel sprake van van-horen-zeggen verklaringen van andere begunstigten die u daar zou zijn tegen gekomen voor uw bescherming verleend werd.

Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op basis van het persoonlijk onderhoud dat heeft plaatsgehad op 26 mei 2021 beslist heeft om zijn (huidig) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren gelet op het feit dat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk *kan* verklaren indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en dat er bijgevolg een discretionaire marge gaapt die ingevuld dient te worden met respect voor de fundamentele rechten en vrijheden van de mens. Hij wijst er verder op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU

en citeert uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) met betrekking tot de precieze draagwijdte van deze bepaling. Hij leidt hieruit af dat een verzoek om internationale bescherming niettemin ten gronde kan worden onderzocht *“indien de aanvrager het bewijs levert dat hij niet langer kan rekenen op de bescherming van de andere lidstaat van de Europese Unie én er een ernstig risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. of artikel 4, samengelezen met artikel 1, van het Handvest”*. Verzoeker meent dat uit zijn gedetailleerde verklaringen duidelijk blijkt dat hij in Griekenland niet effectief beschermd werd. In die zin dienen de Belgische autoriteiten zich er volgens hem van te vergewissen dat hij een status geniet die voldoet aan de minimumnormen die zijn vastgelegd in de internationale en Europese wetgeving, met name de richtlijn 2011/95/EU, analoog aan de bepalingen die in het Verdrag van Genève opgenomen zijn. Uit wat volgt blijkt dat de situatie in Griekenland, wat hem betreft, niet in overeenstemming is met de internationale normen voor het statuut van internationale bescherming, aldus verzoeker.

Verzoeker wijst er verder op dat de inhoud van internationale bescherming binnen de Europese Unie geregeld wordt door de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU en dat in die zin internationale bescherming niet alleen een recht op verblijf en bescherming tegen refoulement behelst, maar ook toegang tot een aantal sociale rechten, waarbij de lidstaat op zijn minst dient te garanderen de persoon die internationale bescherming geniet niet te discrimineren ten aanzien van haar eigen burgers. Bijgevolg, zo vervolgt verzoeker, dienen de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming te worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens over de situatie van statushouders in het land waar zij reeds internationale bescherming genieten. Verzoeker stelt dat hij een aantal bronnen bijbrengt waaruit zou blijken dat in Griekenland op geen enkele manier wordt voorzien in basisrechten, zodat moet worden besloten dat de bescherming die verzoekers om internationale bescherming in Griekenland krijgen eigenlijk zonder enige inhoud is, ter illustratie waarvan hij citeert uit een landenrapport van Asylum Information Database (hierna: AIDA) over de situatie in Griekenland in 2020. *In casu* moet bijgevolg niet zozeer worden nagegaan in welke omstandigheden hij leefde in Griekenland voor zijn vertrek, zo betoogt verzoeker, maar dient wel grondig onderzocht te worden in welke omstandigheden hij in geval van terugkeer zal terechtkomen. Daarbij is het opvallend dat de commissaris-generaal geen enkele algemene informatie bijbrengt over de situatie van terugkeerders naar Griekenland, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit een aantal arresten van de Raad die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal *“(z)onder verder onderzoek te verrichten oordeelt (...) dat (...) (hij) zonder meer, én zonder enige problemen kan terugkeren naar Griekenland, quod non”*. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de commissaris-generaal op deze manier onzorgvuldig te werk is gegaan en hierdoor de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht schendt. Uit de verder geciteerde objectieve informatie zal volgens hem blijken dat hij onmogelijk kan rekenen op effectieve bescherming in Griekenland.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij, wat betreft zijn medische situatie, tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde mentale problemen te hebben, wat hem bijzonder kwetsbaar zou maken. Hij geeft aan dat het feit dat hij nu nogmaals geconfronteerd werd met een negatieve beslissing, alsook met het gegeven dat hij eigenlijk dient terug te keren naar Griekenland, nefast is voor zijn gezondheid. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn medische problemen naast zich neer te leggen en merkt op dat hierover geen beoordeling terug te vinden is in de bestreden beslissing, terwijl dergelijke afweging in dezen zeker noodzakelijk is, te meer de gezondheidszorg in Griekenland te wensen overlaat en zorgbehoevende personen er niet kunnen genieten van adequate zorg, ter staving waarvan hij citeert uit bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie. Verzoeker is van oordeel dat de systematische, structurele tekortkomingen van de gezondheidszorg in Griekenland een negatieve invloed zullen hebben op zijn persoonlijke situatie waardoor hij, omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, in Griekenland in leefomstandigheden zou terechtkomen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker geeft verder aan oprecht te vrezen dat hij bij terugkeer naar Griekenland dakloos zal worden. Hij wijst erop dat voormeld rapport van AIDA bevestigt dat het voor mensen die internationale bescherming genieten zéér moeilijk is om toegang te krijgen tot huisvesting in Griekenland, waarna hij citeert uit dit rapport alsook uit twee andere rapporten waaruit hij uittreksels voegt. Bovendien is de situatie op het vlak van huisvesting er de laatste jaren niet op verbeterd, zo vervolgt verzoeker, die erop wijst dat Griekenland nog steeds geconfronteerd wordt met een massale toestroom van verzoekers om internationale bescherming die het niet langer de nodige garanties kan bieden. Verzoeker betoogt verder dat, gezien hij een jonge én alleenstaande man is, hulp en bijstand niet als dringend worden beschouwd. Hij stelt dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten en zal gedwongen worden te overleven

op straat. Rekening houdend met de objectieve informatie die hij aanhaalt, kan er volgens hem geen twijfel over bestaan dat hij bij terugkeer naar Griekenland dakloos zal worden. De commissaris-generaal had dit op zijn minst moeten onderzoeken, aldus nog verzoeker.

Vervolgens verwijst verzoeker inzake de toegang tot werk naar de extreme krapte op de Griekse arbeidsmarkt. Hij haalt objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat verzoekers om internationale bescherming geconfronteerd worden met heel wat moeilijkheden waardoor er in de praktijk op heden amper toegang zou zijn tot werk in Griekenland. Griekenland is een land dat noch zijn eigen burgers, noch mensen met internationale bescherming een solide levensstandaard kan bieden, zo vervolgt verzoeker, die meent dat dit de perfecte achtergrond vormt voor *“het groeiend racisme en een structureel nadeel voor mensen met een migratieachtergrond”* en in dit verband citeert uit voormeld rapport van AIDA. Verzoeker laakt tevens dat Griekenland geen minimale levensstandaard of minimale sociale zekerheid garandeert.

Verzoeker geeft verder nog aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland op geen enkele manier in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Hij meent er geen recht te hebben op sociale bijstand en betoogt, onder verwijzing naar voormeld rapport van AIDA, dat de toegang tot sociale bijstand in Griekenland onmogelijk is voor personen zonder vaste verblijfplaats, los van alle overige bureaucratische obstakels die worden opgeworpen door de Griekse overheid. Het gebrek aan opvang of huisvesting bij terugkeer naar Griekenland zal voor hem meteen ook betekenen dat hij de toegang tot andere essentiële sociale rechten zal verliezen, zo stelt verzoeker.

Verzoeker herhaalt dat de richtlijn 2011/95/EU een minimumdrempel vooropstelt inzake de inhoud van het internationaal beschermingsstatuut en betoogt dat uit de voorgelegde informatie over de huidige situatie in Griekenland zeer duidelijk blijkt *“dat er in Griekenland een grote discrepantie bestaat tussen enerzijds de wettelijke wereld en anderzijds de werkelijke situatie”*. Verzoeker meent dat de situatie in Griekenland hem blootstelt aan een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- uittreksels uit het *“Country Report: Greece”* van AIDA van juni 2021 (stuk 3);
- het arrest nr. 237 122 van 18 juni 2020 van de Raad (stuk 4);
- het arrest nr. 241 571 van 29 september 2020 van de Raad (stuk 5);
- het arrest nr. 234 963 van 8 april 2020 van de Raad (stuk 6);
- het artikel *“Impact of the Refugee Crisis on the Greek Healthcare System: A Long Road to Ithaca”* uit International Journal of Environmental Research and Public Health van 20 augustus 2018 (stuk 7);
- de nota *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van Refugee Support Aegean (RSA) van 22 maart 2021 (stuk 8);
- een uittreksel uit het rapport *“Housing out of reach? The reception of refugees and asylum seekers in Europe”* van AIDA van 23 mei 2019 (stuk 9);
- de schriftelijke conclusies van RSA en Stiftung PRO ASYL als tussenkomende derde partijen in de zaak *Kurdestan Darwesh e.a. t. Griekenland en Nederland* (nr. 52334/19) voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 10).

2.2.2. Op 27 januari 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een aantal foto's betreffende de slechte levensomstandigheden in Griekenland (stuk 11) voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU en van de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen van de richtlijn 2013/32/EU en de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, ‘Eurodac marked hit’ en ‘Eurodac search result’). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden

uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker aangereikte landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling, sociale bijstand en racisme, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift of aanvullende nota ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

In casu ligt de situatie voor van een jongeman van 27 jaar die Griekenland verlaten heeft vooraleer hij er in kennis werd gesteld van de positieve beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming dat hij er indiende.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming die hem door de Griekse autoriteiten werd verleend:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – met name moeilijke omstandigheden in een opvangkamp op een eiland en in de illegaliteit in Athene, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context nog voor het verlenen van internationale bescherming. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Wat betreft de omstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, beperkt u zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld

(sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Er is daarentegen enkel sprake van van-horen-zeggen verklaringen van andere begunstigden die u daar zou zijn tegen gekomen voor uw bescherming verleend werd.

Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich te beperken tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en blote beweringen dat hij in Griekenland niet kan rekenen op effectieve bescherming, er dakloos zal worden en er op geen enkele manier in zijn eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat zijn levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwegendheid zullen bereiken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde mentale problemen te hebben die hem bijzonder kwetsbaar zouden maken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure documenten neerlegt die zijn mentale problemen kunnen staven. Verzoeker staft ook de loutere bewering dat de bestreden beslissing en het gegeven dat hij eigenlijk dient terug te keren naar Griekenland nefast is voor zijn gezondheid op geen enkele wijze.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, een 27-jarige jongeman die geen blijk geeft van gezondheidsproblemen, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

In zoverre uit de door verzoeker aangereikte landeninformatie blijkt dat het hebben van een vaste verblijfplaats in Griekenland een voorwaarde is om als begunstigde van internationale bescherming toegang te krijgen tot sociale bijstand, dient te worden herhaald dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat hij omwille van een bijzondere kwetsbaarheid het risico loopt om bij terugkeer naar Griekenland in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen waardoor hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften, waaronder huisvesting, te voorzien.

Waar verzoeker nog opmerkt dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van “*terugkeerders naar Griekenland*”, brengt de Raad in herinnering dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en dat het dus aan hem toekomt om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd *in concreto* te weerleggen. Gelet op het voorgaande blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De foto's die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd en bij zijn aanvullende nota voegt om de slechte levensomstandigheden in Griekenland aan te tonen (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten', nr. 4, en aanvullende nota, stuk 11) kunnen op het voorgaande geen ander licht werpen. Deze foto's hebben betrekking op de situatie in de Griekse opvangkampen die, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, niet zonder meer representatief is voor de beoordeling van verzoekers situatie bij terugkeer als begunstigde van internationale bescherming.

De tijdens de administratieve procedure neergelegde fotokopieën van Afghaanse documenten, met name verzoekers *taskara* en brieven omtrent het onderzoek naar bedreigingen die tegen verzoeker zouden zijn geuit en zijn desertie, zijn niet relevant in het kader van onderhavig onderzoek ten aanzien van Griekenland met betrekking tot de vraag of de internationale bescherming die verzoeker daar werd verleend actueel en toereikend is.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoun machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN